

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2010r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Małgorzata Jarząbek

Protokolant: apl. rade. Anna Mazur

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2010 r. w Warszawie

sprawy O. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania O. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 listopada 2008r. znak: (...) -7/15/R

1. oddala odwołanie,
2. przyznaje adwokat M. S. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w W. przy ul. (...) od Skarbu Państwa- kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych, powiększoną o podatek VAT w stawce 22%, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przyznanej O. D. z urzędu,
3. zleca kasie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wypłacenie wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 2 wyroku na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S..

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego O. D., jego matka M. D., w dniu 26 listopada 2008r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniósł odwołanie od decyzji powołanego organu rentowego z dnia 19 listopada 2008r. znak (...) -7/15/R odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej. W uzasadnieniu pełnomocnik wniósł o wnikliwe rozpatrzenie dokumentacji złożonej w organie rentowym. Matka ubezpieczonego podniosła, iż choroba jej syna jest chorobą genetyczną, która rozwijała się od dziecka, a od 25 roku życia syn stał się całkowicie niezdolny do samodzielnej egzystencji- leży w łóżku, nie jest w stanie załatwiać podstawowych potrzeb życiowych samodzielnie. Brak jest z synem kontaktu, (odwołanie k.3).

W dniu 22 grudnia 2008r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** złożył odpowiedź na odwołanie, w której domagał się jego odrzucenia na podstawie art. k.p.c. i przeprowadzenia rozprawy także pod nieobecność pełnomocnika organu rentowego. W ocenie organu skoro wnioskodawca nie wykorzystał prawa przysługującego mu na podstawie art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zwanej dalej „Ustawą” do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 października 2008r. (stwierdzającego całkowitą niezdolność do pracy, która nie powstała w trakcie nauki), to zaistniała w niniejszej sprawie, określona w powołanym wyżej przepisie przesłanka do odrzucenia odwołania. Zgodnie bowiem z jego brzmieniem, sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba

zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i orzeczenie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (odpowiedź na odwołanie k.7)

Jednocześnie organ rentowy podniósł, iż decyzją z dnia 19 listopada 2008r. odmawiającą skarżącemu prawa do roszczonego świadczenia została również uchylona decyzja z dnia 31 sierpnia 2005r., którą organ rentowy błędnie przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rodzinnej do dnia 31 lipca 2007r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony O. D. urodził się w dniu (...) a więc 16 lat ukończył w dniu 9 listopada 1988r.

Pobiera z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. rentę socjalną, która przysługuje mu na stałe (k. 10 tom I akt rentowych).

Równocześnie z powyższym świadczeniem ubezpieczony pobierał rentę rodzinną wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym, na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 31 sierpnia 2005r. do dnia 31 lipca 2007r. (k.7 tom II)

W związku z upływem terminu na jaki zostało mu przyznane świadczenie rentowe wnioskodawca w dniu 22 września 2008r. złożył w organie rentowym zaświadczenie o stanie zdrowia celem przedłużenia uprawnień do renty rodzinnej oraz do dodatku pielęgnacyjnego (k. 20 dokumentacji lekarskiej).

W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący się został skierowany do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 22 października 2008 r. stwierdził u niego całkowitą trwałą niezdolność do pracy, która nie powstała w trakcie nauki tj. od 09.11.1988r. do 10.04.1991r. oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji do 31.10.2003r. (k. 4akt rentowych).

W oparciu o stanowisko lekarza orzecznika ZUS organ rentowy wydał decyzję z dnia 19 listopada 2008r. odmawiającą wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej.

W związku z niekorzystnym rozstrzygnięciem organu rentowego pełnomocnik ubezpieczonego, jego matka M. D., wniosła w imieniu i na rzecz ubezpieczonego syna odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wszczynając tym samym postępowanie sądowe.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2009r. Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. ustanowił dla ubezpieczonego O. D. pełnomocnika z urzędu. Okręgowa Rada Adwokacka pismem z dnia 24 kwietnia 2009r. poinformowała Sąd o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu w osobie adw. M. S..

W związku z powyższym pełnomocnik z urzędu, pismem z dnia 22 maja 2009 r. wniósł o nieuwzględnienie wniosku organu rentowego o odrzuceniu

odwołania w oparciu o art. k.p.c., jako niemający zastosowania w niniejszej sprawie.

Pełnomocnik poparł odwołanie ubezpieczonego w całości i wniósł o orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę decyzji organu rentowego z dnia 19.11.2008r. odmawiającej skarżącemu prawa do roszczonego świadczenia oraz uchylającej decyzję z dnia 31 sierpnia 2005r. poprzez wydanie decyzji uwzględniającej w całości roszczenie ubezpieczonego o przyznanie renty rodzinnej począwszy od dnia 31 sierpnia 2005r. Pełnomocnik zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 68 ust. 1 pkt 3 Ustawy poprzez jego błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że istnienie całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji daje uprawnienie do renty rodzinnej jedynie w sytuacji, gdy osoby uprawnione stały się niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji do ukończenia 16 roku życia, a jeżeli przekroczyły 16 lat, do ukończenia nauki w szkole, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik, podniósł, iż decyzja organu rentowego jest odmienna od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził istnienie niezdolności do pracy, to odwołanie od tej decyzji nie jest oparte wyłącznie

na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, ale również na zarzutach dotyczących decyzji organu rentowego. Zdaniem pełnomocnika ubezpieczonego orzeczenie lekarza orzecznika ZUS było dla niego korzystne i z tego powodu nie wniósł on od niego sprzeciwu. Pełnomocnik podkreślił ponadto, iż orzeczenie lekarza orzecznika ma charakter ustaleń faktycznych, zaś ustalenia organu rentowego stanowiące ośnowę wydanej decyzji mają charakter prawny, a zatem nie są tożsame (k. 54-57 akt sprawy).

Do powyższych wniosków Zakład Ubezpieczeń Społecznych, (...) Oddział w W. ustosunkował się pismem z dnia 26 czerwca 2009r. wskazując, iż podstawą do wydania przez organ rentowy decyzji było orzeczenie lekarza orzecznika ZUS. Podkreślił również, iż dziecko które stało się całkowicie niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji po upływie okresów wskazanych w art. 68 ust. 1 pkt 3 Ustawy nie przysługuje renta rodzinna (pismo k. 60-60v).

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2009r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurologa celem ustalenia czy odwołujący się jest niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, czy nastąpiła zmiana stanu zdrowia, a jak tak to na czym ona polegała, czy niezdolność powstała do ukończenia 16 lat, a w przypadku przekroczenia 16 lat do ukończenia nauki w szkole nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat, czy jest zdolny do samodzielnej egzystencji (postanowienie k. 61).

Biegły neurolog w opinii z dnia 8 grudnia 2009r. stwierdził u wnioskodawcy późną fazę choroby H. ze znacznym ośpieniem, objawami pozapiramidowymi i piramidowymi, zaburzeniami mowy z cechami psychodegradacji społecznej. Z tego powodu biegły uznał, iż wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji na trwale. Biegły stwierdził ponadto, iż za początek schorzenia w pojęciu klinicznym należy przyjąć 1996r. i od tego okresu istnieje całkowita niezdolność do pracy. Nie ma podstaw do stwierdzenia, iż w okresie nauki tj. do 1991r. powstała całkowita niezdolność do pracy.

W piśmie z dnia 27 stycznia 2010r. Główny Lekarz Orzecznik (...) Oddziału ZUS zgodził się ze stanowiskiem zawartym w opinii biegłego.

Na rozprawie w dniu 7 maja 2010r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył wnioski dowodowe, które zostały oddalone, po stwierdzeniu przez Przewodniczącą, iż pełnomocnik na mocy zarządzenia z dnia 20 marca 2010r. został zobowiązany do złożenia wniosków dowodowych w określonym terminie, pod rygorem z art. 207 § 3 k.p.c., a termin na złożenie wniosków upłynął w dniu 28 marca 2010 r.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2010 r. Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego dr W. Z. na okoliczność precyzyjnej daty powstania całkowitej niezdolności do pracy i całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji, wyłącznie na podstawie akt sprawy i akt rentowych.

Biegły neurolog w uzupełniającej opinii z dnia 2 czerwca 2010r. stwierdził, iż ostateczne rozpoznanie kliniczne w postaci choroby H. nastąpiło w dniu **8 marca 2003r. i zdaniem biegłego jest to jednocześnie data powstania całkowitej niezdolności do pracy.** Biegły stwierdził, iż już w 1996r. mogły istnieć pierwsze objawy zwiastujące chorobę H., jednakże mogło to stanowić jedynie o częściowej niezdolności do pracy. Natomiast za początek **niezdolności do samodzielnej egzystencji należy przyjąć datę 25 lipca 2005r.** (opinia uzupełniająca k. 138).

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w niniejszej sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań ubezpieczonego oraz w przypadku pierwszej opinii o osobiste badanie lekarskie. Biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i doświadczenie zawodowe. W obu opiniach stwierdzono z całą pewnością, iż wnioskodawca jest całkowicie i trwale niezdolny do pracy zarobkowej oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji. Pod tym względem opinie biegłych są sporządzone w sposób wyczerpujący i jasny. Mimo, iż ustalone daty powstania niezdolności do pracy nie są tożsame, to jednakże w obu opiniach stwierdzono, iż niezdolność do pracy nie powstała w okresach wymienionych w art. 68

ust. 1 pkt 3 Ustawy, a znacznie później. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach ustalonych na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy neurologów, albowiem główna dysfunkcja organizmu występująca u odwołującego się znajduje się w zakresie specjalności tych biegłych. Opinie te nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia oraz faktu, że niezdolność do pracy zarobkowej nie powstała w czasie nauki. Odwołujący się pobierał naukę w szkole przysposabiającej do zawodu ślusarza do dnia 6 czerwca 199 r. Stwierdzona data całkowitej niezdolności do pracy wskazana w pierwszej opinii biegłego to początek 1996 rok, natomiast w uzupełniającej opinii biegły uznał za datę powstania całkowitej niezdolności do pracy 8 marzec 2003r.

Z podanych wyżej przyczyn Sąd Okręgowy w zakresie ustalenia stanu zdrowia tj. trwałej i całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej oraz niezdolności do egzystencji uznał ustalenia biegłych za własne. Jeśli chodzi o datę powstania całkowitej niezdolności do pracy Sąd uznał datę wskazaną w uzupełniającej opinii biegłego specjalisty tj 8 marzec 2003 r., a za datę powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji przyjął datę 25 lipiec 2005 r., również wskazaną w uzupełniającej opinii biegłego.

Zauważyć ponadto należy, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat,
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat, albo
- 3) bez względu na wiek jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2

Dla dokonania oceny rzeczywistego stanu zdrowia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych specjalistów lekarzy neurologów. Sporządzone przez nich opinie są kompletne i logiczne a postawione w nich wnioski są prawidłowo uzasadnione. Ich sporządzenie było poprzedzone zapoznaniem się przez biegłych sądowych z dokumentacją lekarską opisującą przebieg choroby. Obie opinie wskazują, iż odwołujący się jest całkowicie i trwale niezdolny do pracy zarobkowej oraz do samodzielnej egzystencji ale niezdolność nie powstała w trakcie nauki. Tym samym w zakresie ustalenia okresu powstania trwałej i całkowitej niezdolności do pracy, wymienione opinie są zgodne z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS.

Sąd nie uwzględnił wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania

na podstawie art. k.p.c.gdyż decyzja organu rentowego jest odmienna od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził istnienie niezdolności do pracy, zatem, w rozumieniu ubezpieczonego nie miał on interesu prawnego we wniesieniu sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i dlatego nie skorzystał z tego prawa. Ponadto odwołanie od tej decyzji nie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, ale również na zarzutach dotyczących decyzji organu rentowego.

Bezsporną kwestią w orzecznictwie sądów, w tym w szczególności Sądu Najwyższego jest to, iż treść art. 68 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jest nieprecyzyjna, pozostawiając miejsce do dokonywania różnych interpretacji tego przepisu, które przy stosowaniu tylko interpretacji literalnej prowadzą do zgoła odmiennych rezultatów.

Przepis ten można bowiem rozumieć w ten sposób, że przyznaje on prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek podmiotom określonym w ust.1 jeżeli w okresie o którym mowa w pkt. 1 lub 2 stały się całkowicie niezdolne do pracy

lub całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, jak również w ten sposób, że przyznaje on prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek podmiotom określonym w ust. 1 jeżeli w okresie o którym mowa w pkt. 1 lub 2 stały się całkowicie niezdolne do pracy w okresie o którym mowa w pkt. 1 lub 2 lub jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji niezależnie od okresu, w którym to nastąpiło.

Zarówno jednak jednej jak i drugiej interpretacji można zarzucić pewne niedoskonałości, stawiające pod znakiem zapytania poprawność każdej z nich. Jeżeli bowiem przyjąć że właściwa jest pierwsza interpretacja to nasuwa się pytanie dlaczego ustawodawca skonstruował tak rozbudowany przepis zamiast sformułować go np. w następujący sposób: „bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy lub do samodzielnej egzystencji w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2”. Zastosowana rozbudowana konstrukcja rzeczywiście zdaje się przemawiać za poprawnością drugiej interpretacji tego przepisu ponieważ wydaje się, że ustawodawca dokonał podziału podmiotów na dwie grupy: osoby, które stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji oraz osoby, które stały się całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Jednak i tej interpretacji zarzucić można niedoskonałość ponieważ przy jej przyjęciu, sprowadzającym się do założenia iż część końcowa przepisu: „w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2” miałyby dotyczyć wyłącznie grupy osób które stały się całkowicie niezdolne do pracy, ale które są zdolne do samodzielnej egzystencji, wówczas mając na uwadze zasady gramatyki druga część przepisu: „całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2” pozbawiona byłaby orzeczenia. Przyjęcie bowiem, że chodzi tu o dwie grupy osób konsekwentnie musiałoby prowadzić do następującego rozkładu tego przepisu:

Dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji.

lub

Dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że przepis art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest nieprecyzyjny i na bazie interpretacji literalnej może być rozumiany w sposób różny. W takiej sytuacji opierając się o zasadę dokonywania wykładni ustawy przy założeniu racjonalności ustawodawcy przyjąć należy po pierwsze że jeden przepis nie może mieć dwóch różnych znaczeń, co oznacza że uzasadnione jest dokonanie jego interpretacji z zastosowaniem innych niż wykładnia literalna reguł interpretacji w celu ustalenia, które z ww. dwóch interpretacji jest właściwa.

Niestety przy zastosowaniu innych reguł wykładni należy uznać, iż właściwą interpretacją przepisu jest druga interpretacja zgodnie z którą końcowa część przepisu: „w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2” dotyczy obu grup podmiotów określonych w przepisie.

Przy zastosowaniu wykładni celowościowo-systemowej uznać należy, że celem przepisu art. 68 było przyznanie prawa do świadczenia w postaci renty osobom, wobec których na osobie która była ubezpieczona i zmarła ciążył obowiązek alimentacyjny. W tym okresie bowiem zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z FUS dzieci objęte są ubezpieczeniem społecznym, któremu podlega rodzic, nie uzyskują samodzielnego tytułu do

ubezpieczenia. Wraz z przekroczeniem odpowiedniego wieku dzieci wychodząc spod „parasola” ubezpieczenia rodzica zyskują samodzielnie możliwość bycia objętym ubezpieczeniem społecznym np. poprzez podjęcie pracy zarobkowej. Cel istnienia instytucji renty rodzinnej polega na zapewnieniu zabezpieczenia finansowego jedynie tym osobom, które ze względu na wiek i zaistniałą w tym okresie niezdolność do pracy po śmierci rodzica nie miałyby możliwości na uzyskanie samodzielnie świadczenia. Nie można przyjąć jednak że dotyczy również takich osób, których niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji powstała w dowolnym wieku nawet jeśli miały możliwość bycia objętym ubezpieczeniem społecznym lub nawet byli takim ubezpieczeniem objęci zanim nastąpiło tak drastyczne pogorszenie

ich stanu zdrowia. Sprowadzając to ad absurdum, trudno przyjąć aby prawo do renty rodzinnej przysługiwało osobie np. 50 letniej, która nigdy nie podjęła pracy, stała się osobą całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji, i której 75 letni ojciec zmarł.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy nastąpiła w dniu 8 marca 2003r. natomiast początkiem niezdolności do samodzielnej egzystencji jest dzień 25 lipca 2005r. Ubezpieczony O. D. urodził się w dniu (...) a więc 16 lat ukończył w dniu 9 listopada 1988r.

Należy zatem jednoznacznie stwierdzić, że całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała po ukończeniu przez O. D. 16 lat życia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd ustalił, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki z art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), gdyż w jego przypadku całkowita niezdolność do pracy zarobkowej nie powstała w czasie nauki tj. w latach 1988 -1991 r.

W drugim punkcie wyroku Sąd przyznał adwokat M. S. od Skarbu Państwa wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu, w kwocie 60 zł na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), zaś w ostatnim punkcie wyroku zlecił kasie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wypłacenie wyżej omówionego wynagrodzenia.

Z powyższych względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Oddalił odwołanie O. D. reprezentowanego przez adw. z urzędu M. S. od zaskarżonej decyzji organu rentowego.